

— Не бързай! Ты пакъ съ твоитѣ проклеты хвалбы! Тука слушай, Конгоре; тамъ онуй хлапе да ли не лъже като укорява ссждоветѣ за сладката ми? Нещъ, Конгоре, да отстѣпнѣ правлата на жодата.

— Такъвзи е, господарю, на нашитѣ готвачы обычайтѣ, рече серіозно Конгорѣ. Презырамы употребяванитѣ ссждове за да възвысимъ достоинството си. Формата на ссждоветѣ ти е добра и излъщна, но при другій случай, ще помолѣ господаря да са снабди съ новы.

— Стига толкъсь! извика Диомедъ като искаше съкопи да пресича фразитѣ на роба си. Иди сега на работата си, и постарай са да докарашъ честь на искуството си, надмини себе си, щото сичкитѣ да позавидѣтъ на Диомедова готвачъ, щото слугитѣ на Помпея да та наричатъ Конгорѣ великій; иди . . . не, чакай; надѣж са че не си иждивилъ сичкитѣ пары конто сълъ ти далъ.

— Че какъ да не ги иждивѣж, о Зевсе! славейскитѣ езыцы, римскитѣ сладка, британскитѣ стриды, и толкози другы сщественны работы, щото не мож сега да ги исчислѣ едно по едно и сж еще неплатены, но не вреди! Сичкитѣ продавцы вѣрватъ главныя готвачъ на Диомеда.

— О какво безем ъсленно раскошество, какъвъ развратъ, какво неспияванѣ! Разорихъ са! Иди, бържи! Внимавай и управяй сичко добрѣ. Чудеса трѣба да направинѣ, Римскитѣ Сенаторѣ да са не подиграе съ смпренныя помпейскій гражданинѣ! Вѣрви робе! и не забравяй фри гійскитѣ фазаны.

Главныйтѣ готвачъ са замете въ царовището си, а Диомедъ отиде да обиколи великолѣпнитѣ си салоны. Той намѣри сичко добро, цвѣтлыта прѣсны, водометытѣ пѣлы съ вода и мозанката на патоветѣ свѣтлѣва като кристалъ.

— Дѣ е, попыта той, дъщеря ми Юлія?

— Въ банята.

— Сега са осѣтихъ! времето минува, трѣба и азъ да са омыж.

Повѣстьта ни са връща на Аппида. Щомъ са подигнѣ отъ неспокойныя си и често прекъсванъ сънъ, на другія день на обрщанѣто си въ новата вѣра, която бѣше толкози странно и діаметрилно противоположна на вѣрата на младинитѣ му, отстѣпникътѣ отъ Пизида едва можеше да са убѣди че не сънува. Преплава той все орисаната рѣка и минжлото не можаше вече да са сблжнѣ съ бждѣщето; двата міра, минжлийтѣ и бждѣщитѣ, бѣхъ съвршенно отдѣленц. О, колко бѣ съдло и опасно предприятіето въ косто той